

De blauwe roos

Colofon

ISBN: 978 94 6365 327 5

1e druk 2021

© 2021, Chris Willems

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

DE BLAUWE ROOS

Chris Willems

VOORWOORD

Met het schrijven van dit boek heb ik een grote droom van mijzelf eindelijk waargemaakt. Vanaf jongs af aan schreef ik al verhalen en gedichten. Ik heb een paar pogingen gedaan om een boek te schrijven, echter stopte ik toch vaak halverwege vanwege tijdsgebrek.

Met het volbrengen van dit boek heb ik aan mijzelf bewezen dat het toch echt kan, namelijk dat je je droom echt werkelijkheid kan zien worden! En dat gevoel is echt FANTASTISCH!

Echter is het me niet gelukt zonder de hulp van een aantal lieve mensen.

Janneke, die steeds rustig de tijd nam om al mijn verhalen te lezen direct nadat ze af waren.

Jeffrey, die ook met mij meelas en met een kritisch oog naar de grammatica keek.

Ger, die mij heel erg uitgebreid antwoorden en adviezen gaf op alle honderden vragen die ik hem stelde.

Carla, die mij op weg hielp en hierbij goede aanwijzingen gaf.

Een aantal van mijn collega's, die me steunden en positief beïnvloedden om verder te schrijven.

Jitske, die een beginnend schrijver zoals ik een kans geeft. En die op een eerlijke, aardige en geduldige manier haar mening, suggesties en raad gaf.

Zonder jullie was het mij echt nooit gelukt om zover te komen. Megabedankt dat jullie me allemaal geholpen hebben om mijn droom te realiseren.

En voor iedereen die ook een droom heeft, maar het (nog) niet durft om de stap te nemen, is mijn advies: sluit je ogen en spring in het diepe. Doe het gewoon. Wat weerhoudt je om je droom achterna te gaan?

En als je het eenmaal hebt gedaan, die eerste stap, geloof me ... het is eng, het is spannend, maar zeker ook FANTASTISCH GEWELDIG. Dus kom op, volg je hart en zet die stap!

INLEIDING

Dit boek is ontstaan naar aanleiding van een schrijfwedstrijd. Ik heb deze wedstrijd niet gewonnen, maar door het meedoen herinnerde ik me weer hoezeer ik van schrijven houd.

In het begin schreef ik losse verhalen, echter kwam later het idee om ze te bundelen tot een boek. Ik bleef met opzet bij het schrijven van losse verhalen, gedichten en anekdotes in plaats van het schrijven van één verhaal. Hiermee wilde ik bereiken wat je ook hebt bij het kijken naar series op tv. Je kan het houden bij één verhaal, of je zou kunnen doorlezen. Een soort van bingewatchen, alleen dan in boekvorm. Daarnaast kan je dit boek na een tijd gemakkelijk weer oppakken zonder dat je eerst moet nadenken waar het verhaal ook alweer over ging.

Als ik een boek lees, vind ik het heerlijk om mijzelf daarin helemaal te verliezen. Het gevoel te hebben alsof je helemaal in het verhaal wordt gezogen, net alsof je daar zelf bent.

Daarom heb ik gekozen om de korte verhalen die ik heb geschreven steeds vanuit de ik-vorm te vertellen. Om dezelfde reden heb ik ook geen namen gebruikt, zodat je geen associatie hebt met de mensen die je uit je eigen leven kent.

Doordat het korte verhalen zijn, heb ik besloten om ze niet allemaal helemaal af te maken. Sommige verhalen hebben daarvoor een open einde en sommige onderdelen zijn niet volledig uitgewerkt. Hierdoor heb je als lezer eventueel de mogelijkheid om zelf te bedenken hoe het verder zou kunnen gaan. Dit vind ik een mooi idee, omdat het verhaal dan voor iedereen op een andere manier verdergaat.

Een tweede kant van dit boek is dat je het ook op een andere manier zou kunnen gebruiken.

Ben je iemand die ook van schrijven houdt, maar vind je het moeilijk om een verhaal te beginnen? Vind je een verhaal vaak niet af of mist er gewoon die sparkel?

Heb je een gespreksonderwerp nodig op vakantie? Of op die blind date?

Of wil je in je boekclub in plaats van alleen een boek te lezen en daarna na te bespreken, zelf meer het gevoel hebben actief deel te nemen aan het verhaal?

Of gebruik je het om laagdrempelig maar op een creatieve manier een nieuwe taal (beter) te leren?

Met behulp van *De blauwe roos* zou je een actieve rol kunnen nemen in het verhaal. Je kan het verhaal afmaken of verfijnen. Wil je meerdere plotten, een alternatief einde of ruimte voor een vervolg? Alles kan!

Het is de zomer van 1995. Een zomer die ik nooit meer zal vergeten ...

Steeds kijkend naar de klok hoor ik mijn biologiëleeraar op de achtergrond iets zeggen over het laatste project voor dit schooljaar. Ik ben er met mijn gedachten niet bij. Vanmiddag gaat het namelijk gebeuren ... Ik voel de vlinders in mijn buik, die met de minuut heviger lijken te worden. Rustig ademen is meestal wat wel helpt in dit soort situaties, maar dit keer lijkt het niet het geval te zijn. Ik kijk om mij heen en probeer mijn lach in te houden. O die tijd, waarom gaat de tijd zo traag ...

Ik zie mijn medestudenten geïnteresseerd naar de leraar luisteren. Het meisje naast me is druk bezig met het opschrijven van de opdracht. Ik probeer te lezen wat ze opschrijft, maar het lukt me niet om de woorden tot me door te laten dringen. Ik merk niet dat de leraar mij iets vraagt en ik merk ook niet dat de hele klas mij aankijkt. Langzaam kijk ik omhoog. Het lijkt wel die ene droom waarin ik naakt over een grasveld ren, in paniek zoekend naar mijn kleren.

De leraar kijkt mij indringend aan, ik kijk verlegen weg. "Kunnen we misschien ook even opletten?" zegt de leraar wat geïrriteerd. De hele klas begint te grinniken. Ik knik snel en merk dat mijn hoofd rood wordt. Gelukkig word ik gered door de bel. Iedereen springt op en rent de klas uit. Het is tijd, tijd om mijn toekomst tegemoet te gaan.

Buiten staat mijn tante al te wachten. Ze glimlacht breed als ze me ziet en komt me met open armen tegemoet lopen. "Dag lieve schat," zegt ze. Ik glimlach terug. Samen lopen we naar de auto. Vandaag is het eindelijk zover, eindelijk! We stappen in de auto en mijn tante begint te rijden. Het is de eerste keer dat ze me met de auto naar Amsterdam brengt. Meestal moet ik alleen met de bus, maar omdat ze weet hoe spannend ik het vind, had ze me beloofd te brengen.

Ik kijk uit het raam en geniet van het uitzicht. Wat is Amsterdam toch een mooie stad, denk ik bij mijzelf. Trots kijk ik naar het Olympisch Stadion. Ooit ga ik daar een keer sporten, net als alle grote sporters. Bruusk word ik uit mijn gedachten getrokken door een aantal toeristen die blijkbaar de regels van het Haarlemmermeerstation niet kennen. Wat is het hier altijd een chaos! Ik ben blij als mijn tante de auto behendig verder rijdt over de Cornelis Krusemanstraat en dan over de Lairessestraat gaat. Ik grinnik zachtjes bij de gedachte dat ik hier mijn eerste vriendje heb gekust. Mijn tante vraagt wat er is, maar als ik niet antwoord richt ze zich weer op het rijden.

We zijn nu bij het volgende drukke stuk. Blijkbaar is er een concert in het Concertgebouw, want zo druk heb ik het hier nog nooit gezien. Daar in de verte ligt het Rijksmuseum. Elke keer geniet ik weer als ik dat zie. De buitenkant is bijna net zo mooi als de kunst die binnen hangt.

We rijden langs de PC Hoofdstraat. Het is nu mijn tante die zucht en in gedachten is verzonken. Ik glimlach naar haar. "Zullen we in het Vondelpark gaan lopen?" vraag ik aan tante. "We zijn veel te vroeg." Tante knikt en zoekt naar een parkeerplekje. Uiteindelijk parkeren we in de Vondelstraat. Ik pak mijn portemonnee en zoek naar guldens voor de parkeerautomaat.

Eigenlijk hebben we beiden niet veel zin om te lopen en we zoeken een mooi bankje uit om te zitten. Daar bij die boom zitten we heerlijk in de schaduw. Ik vertel tante over de biologieles en tante schudt lachend haar hoofd.

Na een klein uurtje gaan we weer verder. We draaien de Vondelstraat uit en steken even later de Overtoom over. Mijn zenuwen zijn nu op zijn top. Ik sluit mijn ogen en als ik ze weer opendoe, rijden we al langs de Westerkerk, dan langs het Paleis op de Dam en voor ik het weet zijn we bij Amsterdam Centraal.

Nadat we geparkeerd hebben in de parkeergarage lopen we samen naar de voorkant van Amsterdam Centraal. Ik ben zo zenuwachtig dat ik tante haar hand pak. In de verte zie ik haar al staan. De persoon die ik zolang heb gemist. Ik voel de tranen over mijn wangen rollen. Mijn moeder is na twee jaar weer thuis!

Mijn leven zoals ik het nu ken, zou na vandaag nooit meer hetzelfde zijn. Echter weet ik dat op dit moment nog niet. De wekker is net afgegaan en mijn ogen hebben moeite met opengaan. Snel ga ik in mijn hoofd na wat ik nog van mijn droom weet. Een vaag gevoel van verwarring en een grijze gloed, dat is het enige wat ik me helaas nog kan herinneren.

Sinds de dag dat mijn ouders mij hebben verteld dat ze uit elkaar gaan, ben ik me gaan focussen op mijn dromen. Ik doe er alles aan om zo min mogelijk mijn echte gevoelens over de scheiding van mijn ouders onder ogen te zien. Ik open toch moeizaam mijn ogen en pak mijn blauwe schrift met lichtroze bloemen erop. Het is een zachte maar harde kaft. Juist vanwege die tegenstelling en vanwege mijn fascinatie met Japanse bloemen heb ik dit schrift gekocht. Ik houd ervan als dingen anders zijn dan anders. Vaak ga ik tegen de richting in en draag mijn eigen mode. Hierdoor heb ik op school niet veel vrienden, maar dat maakt mij niet uit. Niemand begrijpt mij toch, niet echt in ieder geval. Ik heb eigenlijk al mijn hele leven het gevoel gehad dat ik anders ben dan iedereen.

Zuchtend pak ik mijn potlood en schrijf ik op wat ik nog van mijn droom herinner:

Zaterdag 21 februari – Wat ik me nog herinner van mijn droom is dat ik een verwarrend gevoel had en een grijze gloed zag. Ik zucht, het lukt me nog steeds niet om meer van mijn dromen te onthouden dan vage gevoelens en schimmen of een gloed. Ik hoop maar dat als ik me blijf focussen ik me uiteindelijk alles kan herinneren van de droom. Misschien kom ik dan eindelijk te weten wat mijn doel in dit leven is.

Zachtjes stap ik uit bed. Het is vandaag zaterdag, dat betekent dat de rest van het gezin kan uitslapen. Ik doe dit niet, omdat ik het meest geniet van de stille momenten in huis. Ik geniet enorm

van het gezin waarin ik leef, maar nog meer geniet ik van de stilte.

Wetend dat iedereen nog slaapt, loop ik op mijn tenen naar de overloop. Zo zacht als een muis loop ik de trap af. Ik weet precies welke traptreden kraken en die vermijd ik vakkundig. Ik kan nooit goed wakker worden zonder een kopje thee en theezetten is vaak mijn eerste handeling van de dag. Ik pak mijn favoriete beker uit de kast; het is een wat oudere beker met hier en daar een barst, maar ik gebruik het elke ochtend voor mijn eerste kopje thee. Ik was het af met de hand, omdat mijn hart gebroken zou zijn als het kopje zou breken. Op het kopje staat een beertje dat een groot hart vasthoudt. Deze beker heb ik ooit gevonden in een tweedehandswinkel. Een winkel waar ik normaal gesproken langsgelopen zou zijn, omdat het toch alleen maar troep is van andere mensen. Maar iets in deze winkel trok mij naar binnen. Mijn blik viel gelijk op de beker en iets in mij gaf aan dat ik deze beker moest kopen.

Het water kookt inmiddels en ik giet het water op het theezakje dat in de beker hangt. Groene thee met gember. Heerlijk! Beste thee ooit gemaakt. Heerlijk om bij wakker te worden. Ik ga rustig op de bank zitten en pak mijn plaid erbij. Ik krul op in mijn hoekje van de bank met mijn kopje thee. Zo geniet ik van de stilte in huis. Het enige wat ik hoor is mijn eigen ademhaling en de klok die zachtjes voort tikt.

Ik sluit mijn ogen en probeer nogmaals aan mijn droom te denken. Waarom voelde ik verwarring? En wat betekende die grijze gloed? Ik probeer te luisteren naar de stilte om het antwoord te horen. Maar helaas hoor ik gekraak op de trap. Mijn moment van stilte is alweer voorbij. Ik zie mijn zusje met slaperige ogen, haar haar alle kanten op, naar de keuken lopen. Waarschijnlijk is ze nog te slaperig om mij te zien zitten. Ze pakt een theeglas en vult het met thee. Daarna komt ze naar de bank gelopen en gaat ze naast me zitten. Met haar ogen vraagt ze of ze ook een stukje plaid mag. Liefdevol geef ik mijn zusje de helft van mijn plaid. Ze komt dicht naast me zitten en legt haar hoofd op mijn schouder.

Glimlachend kijkt ze naar mijn beker. "Elke keer als ik die beer zie dan weet ik dat alles goed komt," zegt ze. "Het geeft me op de een of andere manier zoveel rust. Dank je wel dat je die beker hebt gekocht!" Verbaasd kijk ik naar mijn zusje. Ik had geen idee dat deze voor haar ook zoveel betekenis had. Wat de betekenis voor mij is, is mij nog onbekend, maar het gevoel dat mijn zusje beschrijft is precies gelijk aan wat ik er altijd bij voel. Liefdevol geef ik mijn zusje een kus op haar voorhoofd. "Weet je dat dat nou precies de reden is waarom ik deze tweedehandsbeker heb gekocht. Precies daarom, om hoe die me deed voelen. Grappig dat jij dit ook ervaart." Mijn zusje sluit haar ogen, knikt en legt haar hoofd weer op mijn schouder.

"Waarom ben je eigenlijk al uit je bed? Je houdt toch enorm van uitslapen op zaterdag?" vraag ik aan mijn zusje. Ze geeft een hummend antwoord en gaapt. "Ja, ik weet niet, ik had een vreemde droom. Een droom waarin ik in een straat liep met allemaal huizen. Huizen met rode deuren en zwarte puntige daken. Elk huis had een raampje bij de rechterkant van de deur. Je weet wel, zo'n huis dat een kind altijd tekent. Ik probeerde de straat uit te gaan, maar hoe langer ik liep, hoe langer de straat werd. Op een gegeven moment ging ik rennen, maar dat maakte niet uit. De huizen bleven maar komen. Ik wilde dat het ophield. Ik stopte en sloot mijn ogen. Ik probeerde er niet aan te denken, maar het enige wat ik voor me kon zien waren de huizen. Het bracht me in verwarring en er kwam een grijze gloed voor mijn ogen. Ik viel flauw ... en werd bezweet wakker. Wat denk jij dat dit betekent?"

Ik kijk mijn zusje vol ongeloof aan. Hoe kan het zijn dat zij precies hetzelfde droomt? Ik weet mijn droom dan niet meer helemaal en precies, maar ik weet wel hoe het eindigde en dat was precies hetzelfde als wat mijn zusje droomde ...

Gekraak op de trap. Daar komt moeder aan. "Met wie ben je aan het praten, lieverd?" Ik kijk verbaasd naar mijn zusje. Misschien is moeder nog niet helemaal wakker. "Met mijn zusje die hier naast

me zit," zeg ik. Mijn moeder wordt lijkbleek en tranen rollen over haar wangen. Ik begrijp niet waarom moeder ineens zo verdrietig is en vraag: "Wat is er, moeder?" Hakkelend geeft moeder antwoord: "Dat is niet grappig!" Ik kijk moeder vol verbazing aan. "Ik bedoel het ook helemaal niet grappig ... maar gewoon ... uhm ..." Ik kijk naast me en schrik. Mijn zusje zit niet meer naast me.

Ineens weet ik het weer. Het ongeluk. De zwarte dagen, de zwarte kleren, het verdriet. Het ongeloof, de boosheid en het niet willen weten. De dag van de begrafenis was het ergst. Het liefst wilde ik de hele dag bij elkaar schreeuwen. Ik ben uiteindelijk ook weggerend, langs huizen, heel veel huizen ... Rennen, rennen, rennen, helemaal naar de winkelstraat waar ik een tweedehandswinkeltje in liep en een beker kocht met een beer die een groot hart vasthoudt ...

Blauw is altijd al mijn lievelingskleur geweest. Het geeft me rust, het geeft me troost en ik voel veel liefde bij de kleur blauw. Het is de kleur van de lucht en de kleur van de zee. De twee dingen in de wereld die mij het meest interesseren. Ik kan uren kijken naar de golven, naar eb en vloed. Luisteren naar de geluiden van de zee. Mooie heldere en duidelijke geluiden. Elke dag klinkt de zee een beetje anders. Daarom kom ik graag naar de zee om te luisteren welke verhalen ze die dag aan mij wil vertellen. Ik ben altijd een en al oor. Zo zit ik stil op mijn blauwe handdoekje in het zand. Omhoogkijkend naar de lucht. Het mooiste vind ik het als de lucht blauw is met hier en daar een wolk. Ik maak er altijd een spelletje van om zoveel mogelijk figuren te zien in de wolken. Zo hoog en ver in de mooie blauwe lucht. Het is mijn droom om net als de wolken zo hoog te zijn, omringd door de mooie blauwe lucht.

Ik vind het fijn om aan het strand te zitten en om na te denken. Na te denken over het leven, over hoe de golven zo heen en weer kunnen gaan. Hoe wolken kunnen ontstaan en waarom ze er altijd anders uitzien. Het liefst ben ik hier alleen. Hier kan ik mezelf zijn, voel ik geen druk, geen veroordeling en geen spanningen. Uren kan ik hier zitten. Helaas wordt mij dit vaak niet gegund.

Dan gaat mijn telefoon en roept het normale leven mij weer op om door te gaan. Ik sta op en loop naar de auto. Vandaag is een dag die heel normaal begon, maar iets in mij geeft aan dat vandaag iets gaat gebeuren. Ik weet niet wat en dat gevoel laat me niet los. Vaak heb ik dit gevoel en meestal heeft het gevoel het bij het juiste eind. Soms is het iets leuks, maar het kan ook helemaal fout zitten. Welke kant het vandaag opgaat, weet ik niet en dat maakt me ongerust.

Als ik een halfuur later in het ziekenhuis loop, wordt er zuchtend naar mij gekeken. Waar ik toch bleef? Of ik niet kon opschie-

ten? Ik probeer de negatieve opmerkingen van mijn nukkige collega's naast me neer te leggen en loop naar de kleedkamer om mijn witte jas aan te doen. Het is al de derde nachtdienst die ik moet draaien en ik begin een beetje misselijk te worden van het omgedraaide ritme.

Nadat ik mijn rondes over de afdeling heb gedaan en geconstateerd heb dat ik voor geen enkele patiënt nu echt iets moet doen, loop ik naar de keuken om mijn maaltijd op te warmen. Eten uit de magnetron vind ik eigenlijk niet echt geweldig, maar elke keer brood of een koude salade eten is ook niet alles. Ach, ik moet het er maar mee doen. Het is wat het is.

Net als ik mijn bord warme soep voor me heb staan, word ik geroepen. Ik moet meteen komen. Mijn gevoel dat er wat komen gaat, wordt ook ineens sterker. Meestal voel ik wel aan of het iets goeds of iets naars wordt, maar deze keer lukt het me maar niet om mijn vinger erop te leggen. Snel loop ik achter de verpleegkundige aan. Ik probeer te vragen waar we naartoe lopen, maar de norse verpleegkundige heeft zoveel haast dat dit me niet lukt. Ze loopt naar kamer 451 – die volgens mij leeg was tijdens mijn ronde – en staat ineens stil. Haar ogen kijken omhoog, alsof ze een schietgebedje doet. Ik probeer oogcontact te maken, om te voelen wat er toch aan de hand is, maar dit lukt niet. De verpleegkundige opent de deur en loopt krachtig naar binnen. Nieuwsgierig loop ik ook de kamer in. Tot mijn verbazing staat mijn broer daar. De verpleegkundige draait zich lachend naar mij om. “Haha, ik heb je te pakken! Jij dacht dat er iets heel ergs was, toch?” Hard lachend loopt ze weg.

Verbaasd kijk ik mijn broer aan. Hem hier zien was wel het laatste waar ik aan dacht. “Wat doe jij nou hier?” vraag ik. Mijn broer schraapt zijn keel en ademt diep in, alsof hij de moed bijeen moet rapen om antwoord te geven. “Nou, ik ...,” verder gaat hij niet. Om een ongemakkelijke stilte tegen te gaan, ga ik maar verder. “Ik dacht dat je op vakantie was. Je wilde toch je vriendin ten huwelijk vragen?” Mijn broer knikt. “Ja, dat was het plan inderdaad.” Hij kijkt treurig naar de grond. Omdat mijn

broer niet uit zijn woorden komt, stel ik voor om uit deze kamer te gaan.

Ik overleg met mijn collega's en zit even later weer in de auto richting het strand. Dit keer samen met mijn broer. Hij zegt nog steeds niets. Als we even later op mijn blauwe handdoek zitten, kijkend naar de sterren, begint mijn broer met praten. "Weet je nog die ene vakantie dat wij samen in dat tentje lagen? En dat we stiekem, nadat papa en mama al sliepen, de rits van de tent opendeden om heel lang naar de sterren te kijken?" Ik knik, die vakantie weet ik nog heel erg goed. Zo'n heerlijke ontspannen en gezellige vakantie was dat. "Ik wou dat ik daarnaartoe terug kon," zei mijn broer, "terug naar de tijd dat alles nog per seconde ging. We ons nergens zorgen over hoefden te maken en we niet eens wisten wat zorgen waren." Mijn broer gaat wat rechtop zitten en staart in de verte. Ik kom wat dichterbij hem zitten en leg mijn arm om hem heen. "Waarom denk je dat ik zo vaak op dit strand zit? Kijkend en luisterend naar de zee en al haar verhalen. Kijkend naar de wolken, naar hun figuren en hun verhalen. Mezelf onttrekken van de wereld en genieten van het een zijn met de zee en de lucht."

Mijn broer knikt en buigt verdrietig zijn hoofd. "Het leven, ik vind het niet meer leuk. Ik vind volwassen zijn niet leuk." Ik kijk naar mijn broer vol empathie, maar antwoord niet. "Zus, ik wil weg. Ik wil weg van hier." Ik knik, dat gevoel ken ik maar al te goed. Zo graag zou ik eens een keer in het vliegtuig willen zitten. Heerlijk tussen de wolken, hoog in de lucht. "Zullen we dan gaan, wij samen, samen weg?" zeg ik. Mijn broer zijn ogen worden groot en gaan glimmen. "Meen je dat echt?" Ik knik. "Ja, mijn droom is om weg te vliegen. Weg hier ver vandaan. Tussen de wolken te zijn. Hoog in de lucht."

Het gevoel dat er wat gaat gebeuren kan ik nu bijna aanraken, zo dichtbij is het.

Ineens is het heel helder in mijn hoofd. Ik zie de vriendin van mijn broer recht voor me staan. Ze lacht naar me. Dan gaat het snel. Ik

zie blauw, heel veel blauw en een gevoel van geluk stroomt door me heen. Ik ben heel erg rustig, zo rustig heb ik me nog nooit gevoeld. Overal om mij heen zijn wolken. Ik kijk onder me en zie dat ik zweef. Voor me is een groot helder licht. Het gevoel van intense liefde overvalt me en ik weet dat het goed is zo.

De volgende dag worden er twee mensen gevonden op een blauwe handdoek bij de zee. De man heeft een pistool in zijn hand. Beiden hebben ze een ontspannen en rustige – bijna gelukkige – gloed over zich heen.

De zee raast en vertelt haar verhaal over twee mensen die intens gelukkig zijn dat ze keer op keer die ontspannen vakantie kunnen herbeleven. En als je goed omhoogkijkt daar tussen de wolken kan je ze misschien wel zien.

Met een pen in de aanslag denk ik na over hoe ik mijn brief naar mijn penvriendin zal beginnen. We kennen elkaar van de middelbare school en zijn in de tweede klas hiermee begonnen. Het was officieel een opdracht voor Nederlands, maar wij hebben het doorgezet. Dat is nu al tien jaar geleden en nog steeds houden we de traditie in stand. Gelukkig vinden we het allebei erg leuk om de brieven met de hand te schrijven. Het geeft een persoonlijker tintje aan de brief dan een e-mail.

Ik schrijf over de vakantie die ik voor de boeg heb, over de opleiding die ik volg en over de jongens die ik heb ontmoet. Jammer genoeg zien we elkaar in het echt nauwelijks meer, omdat zij verhuisd is naar de andere kant van het land. In het begin reisden we vaak naar elkaar heen en weer, maar na een tijdje werd dit steeds minder. Ieder had zijn eigen leven en ging hierin op. Gelukkig schrijven we nog wel regelmatig naar elkaar.

Ik print een foto uit van een jongen die ik toch stiekem wel erg leuk vind en vraag aan haar wat zij van hem vindt. Ondanks dat we zo ver van elkaar vandaan wonen, wil ik toch nog graag haar mening horen over alles wat er in mijn leven gaande is. Ik spuit mijn favoriete luchtje op de brief om het nog meer eigen te maken, doe knalrode lippenstift op en geef een kus op de achterkant van de envelop. Nog een postzegel erop en klaar. Ik trek mijn schoenen aan, pak mijn sleutels en roep dat ik zo terug ben naar mijn huisgenoten.

Ik ben al relatief snel het ouderlijk huis uit gegaan. Niet omdat ik het thuis niet fijn had, maar gewoon om de nieuwe fase van zelfstandigheid in te gaan. Ik kom nog wel geregeld thuis om te eten. Gewoon omdat ik het erg fijn vind om bij mijn familie te zijn. Gelukkig wordt dit aan de andere kant ook erg gewaardeerd. Doordat ik mijn woning deel met anderen is het lastiger om ze bij mij thuis uit te nodigen.